

Εὐαγγέλου Π. Λέκκου
θεολόγου
τ. Διευθυντοῦ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας

ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ
ἡ ὀσιομάρτυς

Βίος καί Παρακλητικός Κανών

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος α' .

Τὴν σπουδὴν σου τῇ κλήσει κατάλληλον, ἐργασαμένη φερώνυμε, τὴν ὁμώνυμόν σου πίστιν εἰς κατοικίαν κεκλήρωσαι, Παρασκευὴ ἀθληφόρε· ὄθεν προχέεις ἰάματα, καὶ πρεσβεύεις ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΑΓΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

ἡ ὁσιομάρτυς

1. Καταγωγή, γέννηση καὶ ἀνατροφή

Κατά τό α΄ μισό τοῦ 2ου μ.Χ. αἰώνα στήν ἀρχαία κοσμοκράτειρα Ρώμη, τήν πρωτεύουσα τῆς ἀπέραντης αὐτοκρατορίας, ζοῦσε καί τό γεμάτο χριστιανική εὐσέβεια ζευγος τοῦ Ἀγάθωνα καί τῆς Πολιτείας. Ἦταν ἀπό τοὺς λίγους ἀκόμα ἀνθρώπους πού εἶχαν δεχθεῖ τή χάρη τοῦ Θεοῦ καί μέ τήν κατήχηση καί τό θεῖο Βάπτισμα ἀνῆκαν στήν Ἐκκλησία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἄν καί πλούσιοι δέν ζοῦσαν ὅπως οἱ σύγχρονοί τους, μέ διασκεδάσεις καί σπατάλες. Μέριμνά τους καθημερινή ἦταν ἡ ἐλεημοσύνη τῶν φτωχῶν, ἡ ἀνακούφιση τῶν ἀσθενῶν, ἡ ὑποστήριξη χηρῶν καί ὀρφανῶν. Ὁ τρόπος αὐτός

τῆς ζωῆς τοὺς ἔδινε τὴν ἀναφαίρετη ἐκείνη χαρὰ πού ἔχουν ὅλοι οἱ ἀγωνιζόμενοι καὶ πιστεύοντες ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ.

Ἐνιωθαν ὁμως καὶ μία λύπη: Δέν εἶχαν ἀποκτήσει παιδιά! Γι' αὐτό καὶ ἀδιάκοπα προσεύχονταν στὸν Κύριο νὰ τοὺς χαρίσει ἕστω καὶ ἓνα παιδί. Ὅπως ἄλλοτε οἱ ἅγιοι σύζυγοι Ἰωακείμ καὶ Ἄννα, ἔτσι καὶ ὁ Ἀγάθωνας μὲ τὴν Πολιτεία ἀπνύθουναν θερμές προσευχές στὸν οὐρανό. Καὶ γιὰ νὰ ἐνισχύσουν τὸ αἴτημά τους, πολλαπλασίαζαν τὶς φιλανθρωπίες τους. Καί, ὡ τοῦ θαύματος, ἡ ἀρμονικὴ καὶ εὐσεβὴς συζυγία τους, μὲ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ πού εἰσακούει τὶς προσευχές τῶν πιστῶν, ἀπέκτησε τὸν καρπὸ της: Ἡ Πολιτεία ἔμεινε ἔγκυος καὶ ἔφερε στὸν κόσμον ἓνα κοριτσάκι. Τὸ ὅποιο, ἐπειδὴ γεννίηκε τὴν ἕκτη ἡμέρα τῆς ἐβδομάδας, ὀνόμασταν Παρασκευή.

Ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ζωῆς της ἡ μικρὴ ἀκόμα Παρασκευή, ἀκολουθώντας τὸ παράδειγμα καὶ τὴν διαπαιδαγώγηση τῶν γονιῶν της, ἔδειξε ποιά θὰ ἦταν ἡ ἐξέλιξή της. Ἡ μητέρα της Πολιτεία τὴν κατηύθυνε σὲ ἔργα θεάρεστα, τὴν ἀνέτρεφε «ἐν παιδείᾳ καὶ νουθεσίᾳ Κυρίου», τῆς μάθαινε τὰ ἱερά γράμματα, τὴν ὀδηγοῦσε στὴν ἐκκλησία. Φυσικὸ λοιπὸν ἦταν ἡ Παρασκευή νὰ διαφέρει ἀπὸ τὰ συνομήλικά της κορίτσια τόσο

στis συναναστροφes, όσο και σ' αυτά τα παιχνίδια της παιδικής ηλικίας. Όταν δέ έφθασε στην έφηβική και την πρώτη νεανική ηλικία, παρά την σωματική ωραιότητα της, έλκύσθηκε ή ψυχή της από τον παρθενικό βίο και, καθώς αναφέρουν οι βιογράφοι της *«όχι μόνον τους όφθαλμούς, οι όποιοι είναι όδος του έρωτος, εύύλαττεν από θεωρίαν άνδρων»*, αλλά και καθετί πού θά στεκόταν εμπόδιο στην κατά Χριστόν ζωή.

2. Θάνατος τῶν γονέων, διανομή τῆς περιουσίας

Ὁταν ἡ Παρασκευὴ ἔφθασε στὴν ἡλικία τῶν 20 χρόνων, ὁ Κύριος τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου κάλεσε κοντὰ του τοὺς γονεῖς της. Ἐκείνη ἔμεινε μόνη καὶ κάτοχος τῆς μεγάλης πατρικῆς περιουσίας. Ὅπως καὶ πρὶν, ἔτσι καὶ κυρίως τώρα, πολλαπλασιάστηκαν οἱ προτάσεις γάμου ἐκ μέρους πολλῶν νέων ἀντρῶν. Ἡ Παρασκευὴ ὅμως δέν συγκινήθηκε ἀπ' αὐτές. Γιατί τὴν καρδιά της πυρπολοῦσε ἀγιότερος καὶ ὑψηλότερος πόθος: Νά ἀφιερῶθαι πλήρως στὸν οὐράνιο Νυμφίο, τὸν Ἰησοῦ Χριστό, τὸν Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴ της. Ἐχοντας μάλιστα ὑπόψη της τὴν προτροπὴ τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν πλούσιο νέο πού ἔλεγε πὼς ποθοῦσε τὴν αἰώνια ζωή· *«εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὑπάγε πώλησόν σου τὰ υπάρχοντα καὶ δός πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρόν ἐν οὐρανῷ, καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι»* (Ματθ. 19, 21), ἔδειξε μὲ ἀποφασιστικότητα τὴν ἀγαθὴ της προαίρεση: Πούλησε ὅλη τὴν περιουσία της καὶ μοίρασε τὸ ἀντίτιμὸ της στοὺς φτωχοὺς, τοὺς ἐμπερίστατους, τίς χῆρες καὶ τὰ ὀρφανά, ἓνα δὲ μέρος τὸ πρόσφερε *«εἰς κοινόν ταμεῖον παρθένων, αἱ ὁποῖαι ἔζων ὁμοῦ, ἀφιερωμέναι εἰς τὰ ἔργα τοῦ ἐλέους καὶ εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου»*.

Ἡ ἴδια ἀφιέρωσε ὀλοκληρωτικά τόν ἑαυτό της στήν προσευχή, τήν ἐλεημοσύνη, τή διάδοσι τῶν ἀληθειῶν τῆς χριστιανικῆς πίστεως*. Δέν ἄργησε μάλιστα, φλεγόμενη ἀπό ἱερό ζῆλο καί ποθώντας νά μαρτυρήσει γιά τήν πίστη στό Χριστό, νά κάνει μικρές στήν ἀρχή καί μεγαλύτερες ἀργότερα περιοδεῖες στίς πόλεις καί τά χωριά γύρω ἀπό τή Ρώμη, μιλώντας στούς ἀνθρώπους γιά τή νέα θρησκεία τῆς ἀγάπης, τῆς ἐλπίδας, τῆς σωτηρίας.

Πολλοί ἀπό τούς ἐθνικούς (εἰδωλολάτρεις) πού τήν ἄκουγαν, ἐντυπωσιασμένοι ἀπό τήν ἀγία ζωή της, τή νεότητα, τόν ἱεραποστολικό ζῆλο καί προπαντός ἀπό ὅσα κήρυττε, προσελκύνονταν στή χριστιανική πίστη, ἀπαρνούμενοι τά εἰδῶλα. Ὁ ἀριθμός τῶν χριστιανῶν διευρυνόταν, πρὸς δόξαν Θεοῦ.

Αὐτό ὅμως, ὅπως ἦταν φυσικό, προκάλεσε τήν ὀργή καί τό φθόνο τῶν φανατικῶν ἐθνικῶν καί τῶν Ἰουδαίων. Οἱ ὅποιοι ἔσπευσαν νά καταγγείλουν τό γεγονός στόν αὐτοκράτορα Ἀντωνίνο, λέγοντάς του ὅτι «*κάποια γυναίκα, πού λέγεται Παρασκευή, κηρύττει τόν Ἰησοῦ,*

* Κάποιοι ὑποστηρίζουν ὅτι ἐκάρη μοναχή σέ μοναστήρι τῆς περιοχῆς. Πράγμα πού δέν εὐσταθεῖ, διότι στά μισά τοῦ 2ου μ.Χ. αἰώνα δέν εἶχε ἀκόμα διαμορφωθεῖ ὁ μοναχισμός, ὅπως μετὰ τόν 4ο αἰώνα.

τόν Υιό τῆς Μαρίας», «τόν ὁποῖον οἱ πρόγονοί
μας κάρφωσαν στό Σταυρό» (καθώς πρόσθεσαν
οἱ Ἰουδαῖοι). Συμπλήρωσαν μάλιστα ὅτι ἡ Πα-
ρασκευή ὑποστηρίζει πῶς «αὐτός εἶναι μόνος
Θεός ἀληθινός», καί γιά νά ἐξάψουν τήν ὀργή
τοῦ αὐτοκράτορα εἶπαν καί τή φράση: «Ἡ Παρα-
σκευή λέει ὅτι οἱ ὑπό τῆς βασιλείας σου προσκυ-
νούμενοι θεοί εἶναι ξόανα κωφά καί ἀναίσθητα».

3. Ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορα

Κούγοντας τὴν καταγγελία αὐτὴ ὁ Ἄντωνίνος θύμωσε πολὺ. Καὶ διέταξε κάποιον ἀξιωματικὸ νὰ συλλάβει, μὲ μικρὴ στρατιωτικὴ συνοδεία, τὴν Παρασκευὴ καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσει ἐνώπιόν του. Πράγμα πού ἔγινε χωρὶς καθυστέρηση.

Ὅταν ὁ αὐτοκράτορας ἀντίκρουσε τὴ νεαρὴ χριστιανὴ «*ἐκθαμβος ἐγένετο ἐπὶ τῆ συνέσει καὶ τῆ ὠραιότητι αὐτῆς*», καθὼς σημειώνει ὁ Συναξαριστής (Μηναῖον Ἰουλίου, ΚΣΤ΄). Κατὰ τὴν προσφιλή καὶ τότε τακτικὴ ὁ Ἄντωνίνος προσπάθησε μὲ κολακεῖες καὶ ὑποσχέσεις νὰ τὴν πείσει ν' ἀρνηθεῖ τὴ χριστιανικὴ πίστη καὶ νὰ προσέλθει στὴν ἐθνικὴ θρησκεία τῆς πολυθεΐας. Βρέθηκε ὁμως μπροστὰ σὲ μιά ψυχὴ μὲ ἀνδρεῖο φρόνημα καὶ ἀκλόνητη πίστη στό Χριστό. Ἔβλεπε ὅτι δέν ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὰ λόγια του. Παρὰ ταῦτα ἐκεῖνος συνέχισε τὴν προσπάθεια, λέγοντας μὲ ἥρεμο ὕφος καὶ φωνή:

«Εγὼ, Παρασκευή, μὰ τὴ δύναμη τῶν μεγάλων θεῶν, καὶ τὴ νεότητά σου λυποῦμαι καὶ τὴν ὁμορφιά σου θαυμάζω, καὶ τὴ γνώση σου ἐπαινῶ. Γι' αὐτὸ σέ συμβουλεύω νὰ θυσιάσεις στοὺς θεοὺς, οἱ ὁποῖοι σοῦ ἔδωσαν αὐτὴ τὴν ὁμορφιά.»

Διότι ἂν μὲν συμμορφωθεῖς μέ ὅσα σοῦ λέω, θά σοῦ δώσω πολλές δωρεές. Ἄν ὁμως ἐπιμείνεις στήν πίστη σου καί ἐναντιωθεῖς στά προστάγματα μου, νά ξέρεις ὅτι θά σέ τιμωρήσω μέ βάσανα, τά ὁποῖα καί μόνον ὅταν τ' ἀκούει ἢ τά βλέπει ἄνθρωπος, τόν ἀφήνουν κατάπληκτο, ἀκόμα κι ἂν δέν τά ὑποστειῖ ὁ ἴδιος» (Κων. Χρ. Δουκάκη, Ὁ Μέγας Συναξαριτής – Ἰούλιος, σελ. 237).

Ποιά ἦταν ἡ ἀπάντηση τῆς φλογερῆς χριστιανῆς σ' αὐτά καί ἄλλα παρόμοια κολακευτικά ἢ ἀπειλητικά λόγια τοῦ ἰσχυροῦ αὐτοκράτορα; Ἐκεῖνα πού ἀρμόζουν στίς ψυχές οἱ ὁποῖες ποθοῦν τόν οὐράνιο Νυμφίο «ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ καί ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ καί ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ» τους (Ματθ. 22, 37): «Μή νομῖσεις, βασιλιά, ὅτι μέ τίς κολακεῖες αὐτές ἢ μέ παρόμοιους φοβερισμούς θά ἀρνηθῶ τόν γλυκύτατό μου Ἰησοῦ Χριστό, διότι δέν ὑπάρχει κανένας βασανισμός, οὔτε τιμωρία, οὔτε παιδεμός, πού νά μέ χωρίσει ἀπό τήν ἀγάπη του». Λόγια πού μᾶς θυμίζουν ἐκείνη τήν ὠραιότατη καί παρήγορη διακήρυξη-διαβεβαίωση τοῦ ἀποστόλου τῶν ἐθνῶν Παύλου:

«Τί μπορεῖ νά μᾶς χωρίσει ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ; Μήπως τά παθήματα, οἱ στενοχώριες, οἱ διωγμοί, ἡ πείνα, ἡ γύμνια, οἱ κίνδυνοι ἢ ὁ μαρτυρικός θάνατος; Σύμφωνα μέ τή Γραφή (Ψαλμ.

44,23:) “για σένα πεθαίνου-
με ὅλη τὴν ἡμέρα. Μᾶς με-
ταχειρίζονται σάν πρό-
βατα πού τά πᾶνε γιά
σφαγή”. Ἐμεῖς ὅμως
ὑπερνικοῦμε μέσα ἀπ’
ὄλες αὐτές τίς δυσκο-
λίες μέ τή βοήθεια τοῦ
Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος μᾶς
ἀγάπησε. Κι εἶμαι πραγμα-

τικά βέβαιος πὼς οὔτε θάνατος οὔτε ζωή οὔτε
ἄγγελοι οὔτε ἄλλες οὐράνιες δυνάμεις οὔτε πα-
ρόντα οὔτε μέλλοντα οὔτε κάτι ἄλλο εἶτε στόν
οὐρανό εἶτε στόν ἄδη οὔτε κανένα ἄλλο δημιούρ-
γημα θά μπορέσουν ποτέ νά μᾶς χωρίσουν ἀπό
τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ γιά μᾶς, ὅπως αὐτή φανερώ-
θηκε στό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρί-
ου μας» (Ρωμ. 8, 35-39).

4. Διωγοί κατά τῶν χριστιανῶν

Πρὶν ἀναφερθοῦμε στὰ φρικτά μαρτύρια τῆς ἁγίας Παρασκευῆς, θεωροῦμε σκόπιμο – γιὰ τὴν ἀρτιότερη ἐνημέρωση τῶν ἀναγνωστῶν μας– νὰ παραθέσουμε ὀρισμένα στοιχεῖα γιὰ τοὺς διωγμούς τῶν χριστιανῶν, ὥστε νὰ γίνεται εὐκολότερα κατανοητό τὸ κλίμα μέσα στό ὁποῖο ἔζησαν:

Ἀπό τὴν ἐμφάνισή της ἡ χριστιανικὴ πίστη καταπολεμήθηκε καὶ διώχθηκε ὡς κάτι ξένο, ἀντίθετο ἢ ἐπικίνδυνο, ἐξαιτίας πολιτικῶν, θρησκευτικῶν ἢ φιλοσοφικῶν προκαταλήψεων. Στὴν πρὸς Διόγνητο ἐπιστολή (5,17) παρατηρεῖται ὅτι οἱ χριστιανοὶ «*ὑπὸ Ἰουδαίων ὡς ἀλλόφυλλοι πολεμοῦνται καὶ ὑπὸ Ἑλλήνων (δηλαδή ἐθνικῶν-εἰδωλολατρῶν) διώκονται*». Συνοπτικὰ σημειώνονται οἱ σημαντικότεροι διώκτες τῶν χριστιανῶν στὴν πορεία τῶν 20 αἰῶνων:

α. Μὲ τὴν ἐμφάνιση τῆς νέας Πίστεως, πρῶτοι διώκτες τῆς ὑπῆρξαν οἱ *Ἰουδαῖοι* (θρησκευτικὴ ἡγεσία καὶ λαός). Σταύρωσαν τὸν ἰδρυτὴ τῆς Ἰησοῦ Χριστοῦ, λιθοβόλησαν τὸν πρωτομάρτυρα Στέφανο, φυλάκισαν Ἀποστόλους, θανάτωσαν τὸν Ἰάκωβο, ἐνῶ καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ραπίστηκε, λιθάστηκε, διώχθηκε καὶ φυλακίστηκε ἀπὸ τοὺς

όμοειθνείς του στή Θεσσα-
λονίκη, τή Βέροια, τήν
Κόρινθο, τήν Ἔφεσο, τά
Ἱεροσόλυμα καί ἄλλοῦ.
Μετά τήν καταστροφή
τῆς Ἱερουσαλήμ ἀπό
τούς Ρωμαίους, τό 70
μ.Χ., ἡ δύναμη τῶν Ἰουδαίων
ἐκμηδενίστηκε, καί ἡ ἐπιβολή

τους κατά τῶν χριστιανῶν ἐξέλιπε, ἐνῶ κατά τά
νεότερα χρόνια πολλά καταμαρτυροῦνται γιά
ὑπονόμευση τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐκ μέρους τοῦ
Σιωνισμοῦ.

β. Σφοδροί διῶκτες ὑπῆρξαν πολλοί *Ρωμαῖοι*
αὐτοκράτορες καί διοικητές διάφορων περιοχῶν
τῆς ἀχανοῦς αὐτοκρατορίας, κατά τούς τρεῖς
πρώτους αἰῶνες. Οἱ διώξεις ὀφείλονταν στή
λαϊκή ἐχθρότητα, ἐπειδή ἡ ἠθική του δέν συμ-
βιβαζόταν μέ τή διδασκαλία τοῦ Εὐαγγελίου·
στήν *ἀντίδραση τῶν φιλοσόφων*, οἱ ὁποῖοι στήν
ἀρχή θεωροῦσαν τούς χριστιανούς ὡς δεισιδαί-
μονες καί τούς εἰρωνεύονταν περιφρονητικά,
ἐνῶ ἀργότερα ὁ Χριστιανισμός συνετέλεσε στό
κλείσιμο πολλῶν φιλοσοφικῶν σχολῶν· στήν
πολιτική διώξη (π.χ. ὁ Νέρωνας διώξε τούς
χριστιανούς κατηγορώντας τους γιά τήν πυρ-

Οί φοβερότεροι διωγμοί κατά τῶν χριστιανῶν,
τούς τρεῖς πρώτους αἰῶνες ἔγιναν ἐπί:

Νέρωνος	(64-65)
Δομιτιανοῦ	(79-96)
Τραϊανοῦ	(112-117)
Ἀδριανοῦ	(117-138)
Μάρκου Αὐρηλίου	(161-180)
Κομμόδου	(180-192)
Σεπτιμίου Σεβήρου	(193-211)
Δεκίου	(249-251)
Γάλλου	(251-253)
Βαλεριανοῦ	(253-260)
Διοκλετιανοῦ	(303-311)

πόληση τῆς Ρώμης, τὴν ὁποία ὁ ἴδιος εἶχε δια-
πράξει, ὁ Δομιτιανός γιὰ νά ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ
κάποιους ἐπικίνδυνους συγγενεῖς του κλπ.), ἢ
στὴν ἀντίθεση εἰδωλολατρῶν (ιερέων καὶ λαοῦ)
καὶ χριστιανῶν.

γ. Πρὶν ἀπὸ τὸν ἐκχριστιανισμό τους (9ο
αἰῶνα) οἱ Σλάβοι ὑπῆρξαν ἐπίσης διώκτες τῶν
χριστιανῶν, παρὰ τὸ γεγονός ὅτι ἡ στάση τους
αὐτὴ εἶχε περισσότερο πολιτικό καὶ φυλετικό
παρὰ θρησκευτικό χαρακτήρα.

δ. Κατὰ τοὺς 3ο-5ο αἰῶνες ὁ Χριστιανισμός
πού εἶχε διαδοθεῖ στὸ ἀρχαῖο περσικὸ κράτος
γνώρισε τὴ μανία τῆς ζωροαστρικῆς θρησκείας

μέ ἐπικεφαλῆς τό ἱερατεῖο της, ἐνῶ ἀργότερα ἀναγνωρίστηκε ὡς θρησκευτική μειονότητα.

ε. Στήν εὐρύτερη περιοχή τῆς (σημερινῆς) Μέσης Ἀνατολῆς, ὅπου ἐπικράτησε ὁ ἀραβικός μουσουλμανισμός, ὁ Χριστιανισμός κατέρρευσε, ἐξαιτίας τῆς βιαιότητας τῆς νέας θρησκείας, διότι τό ἀραβικό κράτος πού δημιουργήθηκε ἦταν «**θεοκρατικό**». Οἱ χριστιανοί εἶχαν νά ἐπιλέξουν μεταξύ τοῦ ἐξισλαμισμού τους, ἢ τοῦ θανάτου τους «**διά πυρός καί σιδήρου**». Σταδιακά, περιοχές κατεχοχὴν χριστιανικές ὅπως ἡ Συρία, ἡ Μεσοποταμία, ἡ Περσία, ἡ Παλαιστίνη, ἡ Αἴγυπτος, ἡ Βόρεια Ἀφρική κατέστησαν μουσουλμανικές, ἐνῶ ἀργότερα αὐτό συνέβη καί μέ τή Μικρά Ἀσία, τόν Πόντο καί περιοχές τῶν Βαλκανίων.

στ. Ὄταν τό Βυζαντικό κράτος καταλύθηκε ἀπό τοὺς Τούρκους, οἱ χριστιανοί, παρά τά «**προνόμια**» πού ἐξασφάλισαν, γνώρισαν νέες διώξεις, καί μάλιστα σκληρές, λόγος γιά τόν ὅποιο ἀναδείχθηκε νέα στρατιά ὁμολογητῶν τῆς Πίστης καί νεομαρτύρων.

ζ. Κατά τά νεότερα χρόνια ὁ Χριστιανισμός πολεμήθηκε στό πρόσωπο ἱεραποστόλων στήν Ἀφρική, τήν Ἀσία, τήν Ὠκεανία καί τή λατινική Ἀμερική. Ἀλλά καί σέ εὐρωπαϊκά κράτη, ὡς συνέπεια ἀκραίων ἐκπροσώπων τῆς γαλλικῆς

ἐπανάστασης, τοῦ διαφωτισμοῦ, τῶν ὀλοκληρω-
τικῶν καθεστῶτων, ἰδίως τοῦ κομμουνιστικοῦ,
καί τοῦ ἀθεϊσμοῦ.

5. Τά πρώτα μαρτύρια τῆς Ἁγίας

Ἐμειώσαμε ὅτι ὁ αὐτοκράτορας προσπάθη-
σε, ἀρχικά μέ κολακεῖτες ἢ ἀπειλές, νά πείσει
τὴν Παρασκευή νά ἀρνηθεῖ τὴ χριστιανική
της πίστη. Ὅταν ὅμως διεπίστωσε ὅτι αὐτό ἦταν
μάταιο, διέταξε τοὺς στρατιῶτες του νά προχω-
ρήσουν σέ βασανισμό της, μήπως καί συνετισθεῖ.
Ἀρχικά πύρωσαν μέσα σέ δυνατὴ φωτιά μιὰ σι-
δερένια περικεφαλαία. Ὅταν αὐτὴ κοκκίνησε
τὴν τοποθέτησαν στό κεφάλι τῆς ἀθλήτριας τοῦ
Χριστοῦ. Ὁ Κύριος ὅμως ἔκανε τό θαῦμα του καί
τὴν προστάτησε. Ὅπως κάποτε οἱ Τρεῖς Παῖδες
δέν ἔπαθαν τίποτα μέσα στό καμίνι πού τό εἶχαν
κάψει ἑπτὰ φορές, ἔτσι καί τώρα ἡ Παρασκευή
δέν αἰσθάνθηκε καθόλου τὴν πυρωμένη περικε-
φαλαία.

Ὅταν εἶδαν τό γενόμενο πολλοί παρευρισκό-
μενοι εἰδωλόατρες πίστεψαν στό Χριστό καί
ὁμολόγησαν τὴν ἀλλαγὴ τους αὐτὴ μπροστά στόν
αὐτοκράτορα. Ὁ ὁποῖος καί ἐξαιρετικά θυμωμέ-

νος διέταξε νά τούς ἀποκεφαλίσουν ἢ νά τούς πετάξουν στόν Τίβερη ποταμό γιά νά πνιγοῦν. Τή δέ Παρασκευή νά κλείσουν σέ φυλακή, μέχρις ὅτου σκεφθεῖ καί ἀποφασίσει μέ ποιό τρόπο νά τή θανατώσει.

Μέσα στή σκοτεινή φυλακή ἡ Ἁγία, φωτισμένη ἀπό τό οὐράνιο φῶς τῆς ἀληθινῆς πίστεως, δέν ἔπαυε νά προσεύχεται στόν Κύριό της καί νά τόν παρακαλεῖ νά τή διαφυλάξει ἀκλόνητη, νά τή λυτρώσει ἀπό τούς ἐθνικούς, νά φωτίσει καί ἄλλους ἀνθρώπους πού ζοῦσαν «ἐν σκότει καί σκιᾷ θανάτου» νά γνωρίσουν τήν «ὄντως ζωή», τό Χριστό, καί νά σωθοῦν. Ὁ Συναξαριστής της ἀναφέρει ὅτι γύρω στά μεσάνυχτα ἐμφανίσθηκε μπροστά στήν Ἁγία ἄγγελος Κυρίου. Κρατοῦσε στά χέρια του φωτεινό σταυρό, κάλαμο, σπόγγο καί στεφάνι καί εἶπε πρὸς αὐτήν: *«Χαῖρε, Παρασκευή, ἀθληφόρε τοῦ Κυρίου! Μή φοβᾶσαι τά βασανιστήρια τοῦ αὐτοκράτορα. Διότι ὁ Κύριος πού καταδέχθηκε νά σταυρωθεῖ γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων, θά εἶναι βοηθός καί θά σέ λυτρώσει ἀπό κάθε μελλοντική δοκιμασία σου»*. Αὐτά τῆς εἶπε ὁ ἄγγελος κι ἀφοῦ τήν ἔλυσε ἀπό τά δεσμά πέταξε στους οὐρανοῦς. Ἡ δέ Παρασκευή, γεμάτη θάρρος καί γαλήνη στήν καρδιά της, συνέχισε νά ὑμνεῖ καί νά δοξολογεῖ τόν Κύριο καί Θεό της.

Τὴν ἐπόμενη μερὰ ὁδηγεῖται ἐκ νέου ἡ Ἁγία ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορα Ἀντωνίνου. Ὁ ὁποῖος τῆς εἶπε μὲ αὐστηρὸ ὕφος καὶ σκληρὸ τόνο στή φωνή του: «*Άραγε, συνετίστηκες μετὰ τὴ χθεσινή τιμωρία σου, ἢ ἐπιμένεις ἀκόμα νὰ ἔχεις τὴν ἴδια πίστη;*». Ἐκείνη τοῦ ἀπάντησε μὲ ἠρεμία καὶ παρηρσία: «*Μὴ νομίζεις, βασιλιά, ὅτι μὲ παρόμοιες τιμωρίες θὰ κλονίσεις τὴν ψυχὴ μου. Εἶναι εὐκολότερο νὰ μαλακώσεις τὸ σίδηρο, παρά νὰ ἀφαιρέσεις τὴν ἀφοσίωσή μου στὸν Κύριο. Ἄν παραταῦτα θέλεις, δοκίμασέ με γιὰ νὰ δεῖς τὴ δύναμη τοῦ Χριστοῦ μου*».

Ὅπως ἦταν ἐπόμενο ὁ αὐτοκράτορας ἐξαγριώθηκε ἀπὸ τὴ σθεναρὴ στάση τῆς Παρασκευῆς. Ἐκεῖνος ποὺ ἦταν παντοδύναμος αὐτοκράτορας καὶ ὅλοι ἔσκυβαν μπροστὰ του τὸ κεφάλι μὲ σεβασμὸ, ὁ δὲ λόγος του ἦταν ἐντολὴ ποὺ ἔπρεπε χωρὶς ἀντίρρηση νὰ ἐκτελεσθεῖ, ἔβλεπε τώρα μπροστὰ του μὴ ἀνδρεία νέα γυναῖκα νὰ ἀνηφᾷ τίς διαταγές, νὰ μὴ συγκινεῖται ἀπὸ τίς κολακεῖες καὶ τίς ἀπειλές, νὰ ἐπιζητᾷ τὸ μαρτύριο! Δίνει λοιπὸν ἐντολὴ στοὺς στρατιῶτες του νὰ κρεμάσουν τὴν Παρασκευὴ ἀπὸ τὰ μαλλιά της σ' ἓνα ὄρθιο ξύλο καὶ μὲ λαμπάδες ἀναμμένες νὰ καῖνε τίς μασχάλες καὶ ἄλλα μέλη τοῦ σώματός της. Ὅμως, καθὼς τὴν εἶχε διαβεβαιώσει τὴν προη-

γούμενη νύχτα στή φυλακή ὁ ἄγγελος, ὁ Ἰησοῦς Χριστός τή διαφύλαξε σῶα καί ἀβλαβή. Ἐκείνη προσευχόταν, ἐνῶ ἐλεεινολογοῦσε τούς ψεύτικους θεοὺς τῶν εἰδωλολατρῶν.

6. Τό θαῦμα πού τήν ἀνέδειξε προστάτιδα τῶν ματιῶν

Ἡ ἔκπληξη τοῦ αὐτοκράτορα ἀπό τό γεγονός πού ἔβλεπε, ἀντί νά τόν ὀδηγήσει σέ προβληματισμό καί ἀνάνηση, τόν ἐξαγρίωσε ἀκόμα περισσότερο. Διέταξε λοιπόν νά βράσουν δυνατά σέ ἓνα μεγάλο καζάνι λάδι καί πίσσα καί νά ρίξουν μέσα τήν Παρασκευή. Καί πάλι ὅμως ἡ παντοδύναμη πρόνοια τοῦ Θεοῦ τήν λύτρωσε. Ὅχι μόνο δέν ἔπαθε τίποτε, ἀλλά στεκόταν στή μέση τοῦ μεγάλου καζανιοῦ μέ τό καυτό λάδι καί τήν πίσσα καί ἔδειχνε χαρούμενη, σά νά βρισκόταν σέ δροσερό νερό! Ἀπορημένος ὁ αὐτοκράτορας δέν πίστευε στά μάτια του. Πλησίασε λοιπόν στό καζάνι καί ἀπευθυνόμενος στήν μάρτυρα τοῦ Χριστοῦ τῆς εἶπε: *«Ράντισέ με μέ τό λάδι αὐτό, γιά νά διαπιστώσω ἂν πραγματικά εἶναι καυτό, ὅπως καί ἡ πίσσα. Γιατί νομίζω ὅτι βλέπω κάτι πού μοιάζει μέ φαντασία, ἀφοῦ δέν κατακαίεται».*

Ἡ ἅγια Παρασκευή συμμορφώθηκε. Καί μέ τή χούφτα της ἔριξε στό πρόσωπό του λάδι καί πίσσα. Ἀμέσως ὁ βασιλιάς ἔχασε τό φῶς τῶν ματιῶν του. Πανικοβλημένος φώναξε δυνατά: *Ἐλέησόν με, δούλη τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ, καί δός μοι τό φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου, καί πιστεύσω εἰς τόν Θεόν, ὃν σύ κηρύττεις*». Πράγματι, ἡ ἅγια Παρασκευή προσευχήθηκε στό Σωτήρα Χριστό. Ὁ Ἀντωνίνος Πῖος (= εὐσεβής) πίστεψε, ξαναβρῆκε τό χαμένο φῶς καί μαζί μ' αὐτόν ἄρκετοί ἀξιωματικοί τῆς Ρώμης προσχώρησαν στή χριστιανική πίστη, ὅπως ἀναφέρει ἡ Παράδοσι. Ἐκτοτε ἡ μέν ἅγια Παρασκευή θεωρεῖται ἀπό τοὺς χριστιανούς ὡς προστάτιδα τῶν ματιῶν καί τῶν τυφλῶν*, ὁ δέ αὐτοκράτορας διέταξε νά πάψουν οἱ διωγμοί κατὰ τῶν χριστιανῶν καί ἄφησε ἐλεύθερη τήν ἀθλήτρια τοῦ Χριστοῦ.

* Ἔτσι ἐξηγεῖται γιατί σέ πολλά μέρη τῆς Ἑλλάδος ναῖσκοι καί προσκυντήρια τῆς ἁγίας Παρασκευῆς εἶναι κτισμένα σέ σπηλιές ἢ ρεματιές ὅπου ὑπάρχουν πηγές νεροῦ μέ θεραπευτικές ιδιότητες (ἀγιάσματα).

7. Διαδίδει τή χριστιανική πίστη σέ ἄλλες περιοχές

Ύστερα ἀπό τό γεγονός τοῦτο ἡ φλογερή ἱεραπόστολος Παρασκευή ἐπεξέτεινε τή δράση της σέ ἄλλες περιοχές, πέρα τῆς Ρώμης. Ἐπισκεπτόταν πόλεις καί χωριά καί μιλοῦσε γιά τήν πίστη τοῦ Χριστοῦ καί τή νέα Ἐκκλησία πού ἵδρυσε μέ τό τίμιο Αἷμα του, γιά τήν παρούσα καί τή μέλλουσα ζωή.

Στό μεταξύ εἶχε πεθάνει ὁ Ἀντωνίνος καί στό θρόνο τῆς κοσμοκράτειρας Ρώμης ἀνέβηκε ὁ Μάρκος Αὐρήλιος (161-180 μ.Χ.). Νέοι διωγμοί ξέσπασαν κατά τῶν χριστιανῶν. Ἔτσι, ὅταν ἡ Ἁγία μας βρέθηκε σέ κάποια πόλη, στήν ὁποία διοικητής ἦταν ὁ Ἀσκληπιός, συνελήφθη καί ὀδηγήθηκε ἐνώπιόν του γιά νά δικαστεῖ, ἐπειδή κήρυττε ἀντίθετη πρὸς τῶν εἰδολολατρῶν πίστη. Στήν ἐρώτησή του «ἀπό ποῦ εἶσαι καί ποιός εἶναι αὐτός ὁ νέος θεός γιά τόν ὁποῖον διδάσκεις», ἡ Παρασκευή, ἀφοῦ ἐπικαλέστηκε τό ὄνομα τοῦ Κυρίου, «τό ὑπέρ πᾶν ὄνομα» καί ἔκανε τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ, τοῦ ἀπάντησε μέ σεμνότητα, ἀλλά καί παρρησία: «Τό ἀπό ποῦ εἶμαι δέν εἶναι ἀνάγκη νά μάθεις, ἀφοῦ δέν ὠφελεῖ σέ τίποτε. Ὁ Θεός πού κηρύττω δέν εἶναι νέος, ὅπως νομίζεις, ἀλλά εἶναι

Θεός χωρίς ἀρχή καί προαιώνιος. Αὐτός δημιούργησε τόν οὐρανό καί τή γῆ καί ὅσα ὑπάρχουν σ' αὐτά. Γιά τή σωτηρία τῶν ἀνθρώπων ἦρθε στή γῆ καί ἔγινε ἄνθρωπος καί σταυρώθηκε ἀνθρωπίνως καί ἀνελήφθη στούς οὐρανοὺς καί πρόκειται νά ξανάρθει, γιά νά κρίνει ὅλο τόν κόσμο καί νά ἀνταποδώσει στόν καθένα σύμφωνα μέ τά ἔργα του. Αὐτόν τόν Θεό κηρύττω, αὐτόν ὁμολογῶ ἀληθινό Θεό. Ἐνῶ οἱ δικοί σου θεοί, οἱ ψεύτικοι, πού δέν δημιούργησαν τόν οὐρανό καί τή γῆ, χάθηκαν ὅπως λέει καί ὁ προφήτης Ἰερεμίας».

8. Απαλλάσσει μιά πόλη από τό φοβερό δράκοντα

Φταν ὁ τοπικός διοικητής Ἀσκληπιός πῆρε αὐτή τή γενναία ἀπάντηση θύμωσε καί ταραχθηκε. Ἔδωσε ἀμέσως ἐντολή νά μεταφέρουν τήν ὁμολογήτρια τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ στό μεγάλο καί φοβερό δράκοντα πού ἔμενε ἔξω ἀπό τήν πόλη καί ἦταν ὁ φόβος καί ὁ τρόμος τῶν κατοίκων. Σ' αὐτόν ἔριχναν γιά τροφή τοὺς καταδίκους καί τοὺς χριστιανούς*.

Ὅταν ἡ Ἁγία πλησίασε στό σημεῖο πού ἔμενε ὁ δράκοντας, ἐκεῖνος βρυχήθηκε ἄγρια καί ἔβγαλε ἀπό τά ρουθούνια του καπνό καί φλόγες ἀπό τό στόμα του, σά νά ἤθελε νά τήν καταπιεῖ. Ἐκείνη ὁμως τοῦ εἶπε αὐστηρά: *«Θηρίο πονηρό, ἦρθε ἡ ὥρα τοῦ ἀφανισμοῦ σου, γιατί πολλούς μέχρι τώρα κατασπάραξες χωρίς λόγο»*. Καί μόλις ἔκανε τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ καί φύσηξε πρὸς τόν δράκοντα, ὦ τοῦ παραδόξου θαύματος! Ὁ

* Σέ ἀρκετά σημεία τῆς Ἁγίας Γραφῆς καί τό βίο πολλῶν Ἁγίων γίνεται λόγος γιά τόν δράκοντα. Ἡ συντριβή του δηλώνει παραστατικά *«τῆ μόνιμη ὑποταγή τῶν ἀπειλητικῶν γιά τήν τάξη τῆς Δημιουργίας δυνάμεων στήν παντοδυναμία τοῦ Θεοῦ»*. Ὁ δράκοντας ἐπίσης εἶναι σύμβολο τῶν ἀντίθεων δυνάμεων (π.χ. Ἀποκάλυψις Ἰωάννου, κεφ. 12). Εἶναι ὁ ἀρχαῖος ὄφις, τό ὄργανο τῆς παρακοῆς, καί ὁ ἴδιος ὁ διάβολος.

τρομερός εκείνος δράκοντας σφύριξε δυνατά, στριφογύρισε γύρω από τόν έαυτό του και άνοιξε στά δυό!

Τό μέγα τοῦτο θαῦμα συγκλότισε τόν Άσκληπιό, τούς άλλους άξιωματούχους και τό πλῆθος πού παρακολουθοῦσε τά γενόμενα. Και συνετέλεσε στό νά πιστέψουν στό Θεό τῆς Άγίας Παρασκευῆς και άργότερα νά βαπτισθοῦν στό ὄνομα «*τοῦ Πατρός και τοῦ Υἱοῦ και τοῦ Άγίου Πνεύματος*». Ἡ κήρυκας τῆς νέας πίστεως, δοξάζοντας τόν Θεό για τά θαυμάσια πού έπιτελοῦσε, αναχώρησε από τήν πόλη αὐτή για νά συνεχίσει τό ιεραποστολικό της έργο.

9. Νέα μαρτύρια μέ έντολή τοῦ Ταρασίου

Ἔτσι ἔφθασε σέ ἄλλη περιοχή, διοικητής τῆς ὁποίας ἦταν ὁ Ταράσιος. Χωρίς νά χάνει χρόνο ἄρχισε νά μιλάει γιά τόν Ἰησοῦ Χριστό καί νά προσελκύει κοντά του τούς καλοπροαίρετους ἔθνικούς. Σύντομα τό νέο ἔφτασε στ' ἄφτιά καί τοῦ Ταρασίου. Ὁ ὁποῖος –ὡς θεματοφύλακας τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ρωμαϊκῶν νόμων καί τῶν διαταγῶν τοῦ αὐτοκράτορα– διέταξε νά συλλάβουν τήν Παρασκευή καί νά τήν ὀδηγήσουν ἐνώπιόν του. Ὅταν ἡ διαταγή του ἐκτελέσθηκε, εἶπε μέ αὐστηρότητα στήν Ἁγία: *«Ποῖός πονηρός δαίμονας σέ ἔφερε ἐδῶ γιά νά καταφρονεῖς τούς μεγάλους θεούς μας καί νά κηρύττεις κάποιον ἄγνωστο δῆθεν θεό, πού ἔζησε πρῖν ἀπό 150 χρόνια, τήν περίοδο τῆς βασιλείας τοῦ Αὐγούστου, καί τόν ὁποῖο σταύρωσαν οἱ Ἰουδαῖοι, ὡς κακοῦργο καί πλάνο καί ἀντίθεο;»*.

Ἡ Ἁγία βέβαια, μέ τήν παρρησία πού διακρίνει ὅλους τούς ἀφοσιωμένους πνεύματι καί ψυχῇ στόν οὐράνιο Νυμφίο, τοῦ ἔδωσε τή δέουσα ἀπάντησι. Ἀναφέρθηκε στήν ἀποστολή της ἐκ μέρους τοῦ Χριστοῦ, πού εἶναι ὁ ἄμῃς ἀληθινός Θεός καί τόν ὁποῖο κηρύττει. Χαρακτήρισε τά εἰδῶλα τῶν ἔθνικῶν *«ἀναίσθητα»* ξύλα καί πέ-

τρεις. Καί ἐλεεινολόγησε τούς ειδωλολάτρεις γιά τήν πλάνη μέσα στήν ὁποία ζοῦν.

Ὁ Ταράσιος δέν ἤθελε ν' ἀκούσει ἄλλα. Ἔδωσε ὀργισμένος διαταγή νά γεμίσουν οἱ στρατιῶτες του ἓνα μεγάλο χάλκινο δοχεῖο μέ λάδι, πίσσα καί μόλυβδο. Νά βάλουν ἀπό κάτω δυνατή φωτιά καί ὅταν ἀρχίσει νά κοχλάζει τό μίγμα, νά ρίξουν μέσα τήν ἁγία Παρασκευή. Πράγμα πού ἔγινε ἀμέσως. Ἀλλά ὁ Θεός ἔκανε καί πάλι θαῦμα μέγα, ὅπως καί στό καμίνι τῶν Τριῶν Παίδων στή ἀρχαία Βαβυλώνα: Ἔστειλε τόν ἄγγελό του καί τή μέν φλόγα ἔσβησε τελείως, τά δέ κοχλάζοντα τρία στοιχεῖα τοῦ μίγματος τά ἔκανε πιό κρύα ἀπό τό νερό*. Κι ἐνῶ ἀρκετοί ἀπό τούς παρόντες ὁμολογοῦσαν πίστη στό Θεό τῆς Ἁγίας, ὁ σκληρόκαρδος Ταράσιος, μέ τήν πωρωμένη καρδιά, ἔδωσε ἐντολή στους στρατιῶτες του νά συνεχίσουν μέ τό βασανιστήριο τοῦ τανύσματος. Τί ἦταν αὐτό; Τήν ἔβαλαν στή φυλακή, τήν κάρφωσαν στό

* Μερικοί ἀπό τούς χριστιανούς –δέν λέω γιά τούς κοσμικούς– «σκανδαλίζονται» ὅταν διαβάζουν γιά παρόμοια θαύματα διαφύλαξης μαρτύρων ἀπό τρομερά βασανιστήρια. Λησμονοῦν φαίνεται τίς ἐπανειλημμένες διαβεβαιώσεις τοῦ Κυρίου γιά τή δύναμη τῆς πίστεως κι ὅταν αὐτή ἔχει τό μέγεθος ἔστω καί «κόκκου σινάπεως». Κι ἐκείνη τήν ἄλλη φωνή πού ἐπαναλαμβάνει ὅτι ὅποιος πιστεύει στό Χριστό «καί ταῦτα ποιήσει καί μείζονα τούτων ποιήσει καί οὐ μή ἀδυνατίσει πρὸς οὐδέ ἓν ρῆμα».

δάπεδο μέ τεντωμένα τά τέσσερα άκρα της (χέρια καί πόδια) καί τοποθέτησαν έπάνω στό στήθος της μιά βαριά πλάκα!

Καί πώς άντέδρασε στό κατεξοχήν φρικτό αυτό μαρτύριο; Όπως άρμόζει στους γενναίους άθλητές τής πίστης. Μέ καρτερία, προσευχή, ψυχική άνάταση. Τέτοια στάση πολλών μαρτύρων είχε υπόψη του άργότερα ό άγιος Ίωάννης ό Χρυσόστομος, όταν έγραφε για τόν τρόπο μέ τόν όποιο περιμένουν τήν τελείωσή τους οί άγιοι καί μάρτυρες:

«Όπως ό γεωργός βλέποντας στό σιτάρι νά διαλύεται δέν στενοχωριέται οΰτε γίνεται άκεφος, αλλά τότε πιό πολύ χαίρεται καί πανηγυρίζει, ξέροντας ότι αυτή ή διάλυση γίνεται άρχή για καλύτερο ξεκίνημα καί άφορμή μεγαλύτερης παραγωγής.» Έτσι καί ό άγωνιζόμενος πού έπιδιώκει τήν άρετή καί παριμένει κάθε μέρα τή βασιλεία του Θεού, όταν άντικρύσει μπροστά στά μάτια του τό θάνατο, δέν ταραίζεται όπως οί πολλοί, οΰτε άναστατώνεται, οΰτε τά χάνει. Γιατί γνωρίζει ότι ό θάνατος για κείνους πού έζησαν σωστά είναι μιά μετάσταση προς τά άνώτερα καί άποδημία προς τά καλύτερα καί πορεία προς τά στεφάνια.... Διότι ή φθορά αυτή δέν άποτελεϊ καταστροφή τής ούσίας, αλλά εξαφανισμό τής θνητότητας...

Ἐπειδὴ ὁ θάνατος αὐτὸς δὲν καταστρέφει τὸ σῶμα, ἀλλὰ ἐξαφανίζει τὴ φθορά. Διότι ἡ οὐσία βέβαια μένει καὶ ἀνασταίνεται μὲ μεγαλύτερη δόξα, ὄχι ὅμως ὄλων. Ἀφοῦ ἡ μὲν ἀνάστασις θά εἶναι κοινὴ γιὰ ὅλους, ἀλλὰ ἡ ἔνδοξη ἀνάστασις γιὰ κείνους ποὺ ἔζησαν σωστά» (Εἰς τὸν ΜΗ΄ Ψαλμὸν, παρ. Ε΄, Migne E.Π. 55, 230). Ἐξάλλου ὅλοι τοὺς εἶχαν ὑπόψην τὸ τοῦ Κυρίου: «Γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς» (Ἀποκ. 2,10).

Κι ἐνῶ ἡ ὀσιοπαρθενομάρτυς ὑπέμεινε καρτερικὰ καὶ προσευχόταν, «φαίνεται πρὸς αὐτὴν ὁ Χριστὸς», καθὼς ἀναφέρει ὁ Συναξαριστής, δορυφορούμενος ἀπὸ πλῆθος ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων καὶ τῆς εἶπε: «Χαῖρε, Παρασκευή, καλλιπάρθενε. Μὴ δειλιάσεις στὰ βασανιστήρια, γιατί ἡ χάρις μου θά εἶναι μαζί σου, γιὰ νά σέ σώξει ἀπὸ κάθε πειρασμό. Δεῖξε λίγη ὑπομονή ἀκόμα καὶ θά ἔρθεις στήν αἰώνια βασιλεία, κοντά μου». Καί λέγοντας αὐτά, θεράπευσε τίς πληγές της καὶ τὴν ἀπελευθέρωσε ἀπὸ τὰ δεσμὰ της.

Τὸ ἐπόμενο πρωὶ ὁδήγησαν καὶ πάλι τὴν Ἁγία ἐνώπιον τοῦ Ταρασίου. Ἐκπληκτος ἐκεῖνος, ὅταν τὴν ἀντίκρουσε ὑγιῆ, ἀπέδωσε τὴν ἐπούλωση τῶν πληγῶν της στοὺς θεοὺς τῶν Ρωμαίων καὶ τὴν κάλεσε νά προσέλθει στό ναό τους, νά τοὺς προσκυ-

νήσει καί νά λάβει μεγάλες δωρεές ἀπό τόν ἴδιο. Ἡ Παρασκευή τοῦ ἀπάντησε: «Δέν μοῦ ἔδωσαν τήν υἰγεία οἱ θεοί σου, οἱ ψεύτικοι καί ἀνύπαρκτοι, ἀλλά ὁ Χριστός, ὁ μόνος ἀληθινός Θεός, στόν ὁποῖο πιστεύω καί αὐτόν λατρεύω». Ἐπειτα δέχθηκε νά μεταβοῦν μαζί στό ναό τῶν εἰδώλων. Τούς ἀκολουθήσαν πολλοί ἀξιωματοῦχοι καί πλῆθος ἐθνικῶν, νομίζοντας ὅτι ἡ Παρασκευή θά πρόσφερε θυμίαμα στά εἶδωλα. Ὅμως διαφεύσθηκαν!

10. Πέφτουν καί συντρίβονται τά εἶδωλα

Μόλις μπῆκαν στό ναό ἡ Ἁγία ἀπευθυνόμενη πρὸς τό εἶδωλο τοῦ Ἀπόλλωνα, ἔκανε τό σημεῖο τοῦ σταυροῦ. Τό δαιμόνιο πού βρισκόταν μέσα στό ἄγαλμα, φώναξε δυνατά: «Δέν εἶμαι ἐγώ θεός, οὔτε καί κανένας ἄλλος ἀπό μᾶς. Μόνος ἀληθινός Θεός εἶναι αὐτός πού κηρύττει ἡ Παρασκευή...». Καί στή στιγμή ὅλα τά εἶδωλα πού βρισκόνταν στό ναό κατέπεσαν καί συντρίφθηκαν στό δάπεδο.

Ἀγανακτισμένοι οἱ ἱερεῖς τῶν εἰδώλων ὄρμησαν κατά τῆς Ἁγίας καί σπρώχνοντάς την τήν ἔβγαλαν ἔξω ἀπό τό ναό, ζητώντας ἀπό τόν Ταράσιο νά δώσει τέρμα στή ζωή της, γιά νά μή προξενηθεῖ

μεγαλύτερο κακό στήν ἔθνικὴ θρησκεία. Πράγματι, ὁ Ταράσιος ἔβγαλε ἀμέσως διαταγή γιὰ τὸν ἀποκεφαλισμό της.

11. «Εἶφει τελειοῦται»

Ἐἰ στρατιῶτες πῆραν μαζί τους τὴν καλλιπάρθενο ἀθλήτρια τοῦ Χριστοῦ Παρασκευή καὶ τὴν ὁδήγησαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν γιὰ νὰ τὴν ἀποκεφαλίσουν. Ἐκείνη, ὅταν ἔφτασαν στό καθορισμένο σημεῖο, ζήτησε νὰ τῆς ἐπιτρέψουν νὰ προσευχηθεῖ στὸν οὐράνιο Νυμφίο της. Κι ἐνῶ προσευχόταν, παραδίδεται ὅτι ἀκούστηκε φωνὴ μυστηριώδης ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς ποὺ ἔλεγε: «Ἄκουσα τὴν προσευχή σου, Παρασκευή, καὶ θὰ γίνει αὐτὸ ποὺ ζήτησες».

Ἡ ὀσιομάρτυς ἔσκυσε τὸ κεφάλι της μὲ πνευματικὴ χαρὰ καὶ ἀποκεφαλίστηκε ἀπὸ ἓνα στρατιώτη. Καὶ ἡ μὲν ψυχὴ της ἀνῆλθε στοὺς οὐρανοὺς, τὸ δὲ τίμιο καὶ ἁγιασμένο διὰ τῶν μαρτυριῶν σῶμα παρέλαβαν κάποιοι ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς καὶ τὸ ἔθαψαν μὲ τιμὴ καὶ εὐλάβεια. Ὁ Θεὸς ὅμως, βραβεύοντας τὴν ὀσιομάρτυρα ἁγία Παρασκευή, ἔδωσε καὶ γίνονταν θαύματα σὲ πολλοὺς ποὺ προσέρχονταν στὸν τάφο της μὲ πίστη καὶ ἐπικαλοῦνταν τὴ χάρι της.

Ἡ μνήμη της ἄγεται τὴν 26^η Ἰουλίου.

Ταῖς αὐτῆς ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον
καί σῶσον ἡμᾶς!

12. Ὁ Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός γιά τήν Ἁγία

Παραθέτουμε ἕνα χαρακτηριστικό ἀπόσπασμα ἀπό ὁμιλία τοῦ ἀγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ, ποῦ ἀναφέρεται στά πνευματικά στολίδια τῆς ὀσιομάρτυρος Παρασκευῆς:

«Νά εἰποῦμεν καί διά τήν καλήν γῆν. Ἡ Ἁγία Παρασκευή ἦτο δώδεκα χρονῶν κόρη ἀπό γένος εὐγενικόν. Μείνασα ὀρφανή, ἐμοίρασεν ὅλην της τήν περιουσίαν εἰς τοὺς πτωχοὺς καί μέ αὐτά ἠγόρασε τόν παράδεισον καί μετεχειρίζετο ὡς φτιασίδια τά δάκρυα, ἐνθυμουμένη τὰς ἁμαρτίας της. Ὡς σκουλαρίκια εἶχε τά ὦτα της ἀνοικτά διά ν' ἀκούῃ τὰς Ἁγίας Γραφάς. Ὡς κορδόνι εἶχε τὰς πολλές νηστείας ὅπου ἔκαμνον τόν λαιμόν της καί ἔλαμπεν ὡς ὁ ἥλιος. Ὡς δακτυλίδια, τοὺς κόμβους τῶν δακτύλων της ἀπό τὰς πολλές μετανοίας ὅπου ἔκαμνεν. Ὡς χρυσοῦν ζωνάριον τήν παρθενίαν ὅπου ἐφύλαξεν εἰς ὅλην της τήν ζωήν. Ὡς φόρεμα τήν ἐντροπήν ὅπου εἶχεν εἰς τόν ἑαυτὸν της καί τόν φόβον τοῦ Θεοῦ ὅπου τήν ἐσκέπαζεν.

Ἔτσι ἐστολίζετο ἡ Ἁγία. Ἀνίσως καί εἶναι κανένα κορίτσι καί θέλει νά στολίζεται, ἄς στοχασθῆ τί ἔκαμνεν ἡ Ἁγία, νά κάμνη καί ἐκείνη ἄν θέλῃ νά σωθῆ. Ἔτσι, ἀδελφοί μου, ἡ Ἁγία Παρασκευή ἔμαθε γράμματα καί ἔγινε σοφωτάτη. Καί διά τήν καθαρότητά της τήν ἠξίωσεν ὁ Θεός καί ἔκαμνε καί θαύματα. Ἰάτρευε τυφλοῦς, κωφοῦς· ἀνέστησε νεκροῦς... Αὐτή ἡ Ἁγία ἔκαμε τά ἑκατόν κατά τόν λόγον τοῦ Κυρίου».